

Ondřej Havelka

CHARTÚM

MĚSTO RADOSTI I NEBEZPEČÍ

V minulých dílech našeho napínavého seriálu jsme opustili Ondru s Mišou v súdánském městě Al Qadiriya, kde prožili setkání s vyspělou islámskou kulturou plnou pohostinnosti, kvalitního jídla a umění života. Jaký to byl kontrast se situací hluboko v subsaharské Africe, kde je život těžký a plný násilí.

Po třech dnech příjemně strávených v Al Qadiriya míříme stopem do Chartúmu, hlavního súdánského města na soutoku Modrého a Bílého Nilu. Stopování jde velmi dobře. Na čtyři stopy se za pouhý den dostáváme až do Wad Madani. Poslední z řidičů, jménem Wahdi, nás zve na noc k sobě domů. Neodmítáme. Večer se o nás Wahdi příkladně stará. Jeho sympatická žena připravila pro celou rodinu velkou mísu kus-kusu a i my jsme přizváni ke společnému stolování. Súdánec večerí zásadně společně. Dokud se nesejde celá rodina, nikdo nezačne jíst. Společná večeře je rodinný rituál. Sedíme na zemi, na modrých koberečkách. Každý má měkký polštář, aby si mohl oddychnout v pololeže. Ke kus-kusu se nalévá čaj a káva. Dlouho do

noci diskutujeme o Africe, o Súdánu, jeho současných problémech i radostech a zejména o víře.

OTRAVA KOFEINEM

Následující den pokračujeme stopem směrem do Chartúmu. Další překvapení, které Súdán servíruje, je kvalitní asfaltová silnice, po které jedeme. Po mnoha tisících kilometrech po afrických cestách necestách nevídaná věc. Po dodávce, která nás přiblížila k městu Al Hilaliya, stopujeme moderní autobus. Je to asi linka jezdící mezi Chartúmem a Wad Madani. Řidič nemá nejmenší problém s tím, že jsme stopaři a bere nás zadarmo. Při zastávce na krátký odpočinek čelíme pozvání na vodní dýmku a čaj ode všech cestujících. Odmítnout je sice neslušné, ale nemůžeme v tomto vedru vypít tolik čaje a kávy, aniž bychom za to zaplatili zástavou srdce.

Odpoledne přijíždíme do Chartúmu. Právě tady začal konflikt, který eskaloval do hrozných rozměrů v Dárfúru. Situace v Dárfúru je strašná. Netvrdím, že moje skryté dobrodružné já by se tam nechtělo podívat. Chtělo

a také si už zjišťovalo možnosti, ale naštěstí pro to rozumnější já se tam bez zvláštního povolení nelze dostat. Stejně je tomu s oblastmi, kde probíhá občanská válka, na jihu země.

V HLEDÁČKU TERORISTŮ

Ubytováváme se v příjemné ubytovně v centru města. Chartúm je město mladé, do současné podoby v koloniálním stylu vybudované až v 19. století. Není to ošklivé město, i když by bylo co zlepšovat. Odkládáme si batohy do pokoje a vyrážíme do ulic na vodní dýmku a zaslouženou kávu. Už po několika desítkách minut strávených v Chartúmu máme pocit, že nás někdo sleduje, a brzy zjišťujeme, že asi nejsme daleko od pravdy. Mahmoud Marro, který nás právě pozval na vodní dýmku do malé pouliční kavárny, nás důrazně varuje před lidmi, kteří mají na starosti nábor do teroristických organizací. Říká, že už nás určitě sledují a pravděpodobně nás osloví. Kdyby se prý pořádně rozkoukal kolem sebe, určitě by je poznal.

Dočetli jsme se, že v roce 1991 se do země přesunul Usáma bin Ládín se svou organizací

a začal podporovat penězi i mocí vládnoucí garnituru. Ze země byl vypovězen v roce 1996 po tom, kdy letadla americké armády zaútočila na súdánskou chemickou továrnu, kde se údajně pokoušel vyrábět chemické zbraně. Od té doby jsou tady aktivní buňky několika nejnebezpečnějších organizací. Verbování cizinců je pro ně prý velmi žádoucí, potřebují se infiltrovat.

Opravdu nevím, co si vlastně o Súdánu pomyslet. Na jedné straně nepochybně zlo panující v některých jeho částech a mnohá varování podložená fakty, na druhé straně přátelství a pohostinní lidé, kteří se nám průjezd zemí snaží maximálně zpříjemnit a varovat nás před reálnými hrozbami. V Chartúmu bychom se nechtěli příliš dlouho zdržovat, ale další cesta bude náročná. Mezi Chartúmem a Wádí Halfou, hraničním přechodem do Egypta, se rozprostírá 500 kilometrů nehostinné pouště. Nelze si představit fotogenické oázy jako v dunách v okolí marocké Merzougy. Toto je pustina, která si už vyžádala mnoho životů. V kavárně jsme ale zjistili, že z Chartúmu do Wádí Halfy jezdí vlak. Nechce se nám tomu věřit, protože na afrických mapách už jsme viděli více železničních drah, které ve skutečnosti nikdy neexistovaly, nebo už je zavál písek, případně zarostla divoká džungle. Místní ale svorně tvrdí, že vlak opravdu jednou týdně jezdí.

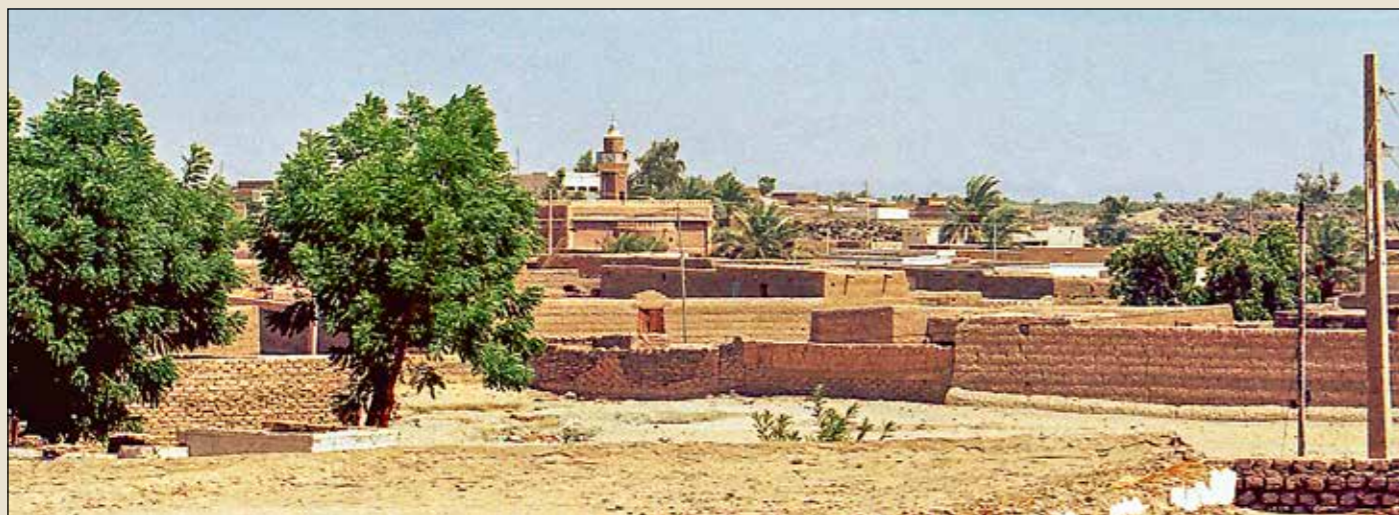

Foto: Ondřej Havelka; David Stanley, COSV - wikipedia.org; Martin - Adobe stock

Kdo je pravý přítel?

Mám hodně přátel na sociálních sítích, přesto nemám s kým jít ven, zažít dobrodružství.

Jindřich, 12 let

Nedávno jsem byl pozván mezi mládež, abych s nimi otevřel téma „život na sociálních sítích“, tedy téma virtuální reality. Položil jsem si otázku: Může být vlastně virtuální realita realitou? S přátelstvím to totiž souvisí. Kolik přátel mám na facebooku, na signálech nebo ještě nevím kde všude... Splňují facebookoví přátelé charakteristiky přátelství? Kdysi jsem slyšel, že slovo přítel vlastně znamená „při-těle“, tedy někdo, kdo je mi blízko, kdo jde po mém boku, kdo se mnou sdílí radosti i bolesti. A to virtuální přítel nemůže. Přítel se neschovává za nějakým nickem nebo avatarem. Přítel

nemůže být dvojčák – „dva-jaký“. Přítel znám a on je stálý, roste se mnou. Nakonec přátel můžeme mít jen několik. Kdo tvrdí, že jich má tisíce, neví, co je přátelství, nebo si vymýšlí. Raději používám slova, jako známý nebo kamarád. O přátelství nemluví, ale snažím se ho žít. O přátelství bylo napsáno mnoho knih, článků od moudrých lidí. Bylo vysloveno přemnoho překrásných slov a věřím, že kolem sebe máme mnoho vzorů přátel, kteří nás inspirují svá přátelství roky a roky budovat.

vojenský kaplan Petr Šabaka

Vrtá ti něco hlavou? Napiš nám to na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

Pokračování přístě

Foto: Monkey Business - Adobe stock